

"মৰমৰ সন্তানসকল – এই বুদ্ধ জ্ঞান যন্ত্ৰ স্বয়ং বুদ্ধ ভগৱানে ৰচিছে, ইয়াত তোমালোকে সকলো স্বাহা (আহুতি) কৰি দিয়া কিয়নো এতিয়া ঘৰলৈ যাব লাগে"

প্ৰশ্ন: সংগমযুগত কোনটো আচৰিত খেল চলে?

উত্তৰ: ভগৱানৰ দ্বাৰা ৰচিত যন্ত্ৰতেই অসুৰে বিধিনিৰ সৃষ্টি কৰে। এয়াও সংগমতেই ৰাণ্ডাৰফুল (আচৰিত) খেল চলে। এনেকুৱা যন্ত্ৰ গোটেই কল্পত আৰু ৰচনা কৰা নহয়। এয়া হৈছে "ৰাজস্ব অশ্বমেধ যন্ত্ৰ", স্বৰাজ্য লাভ কৰিবৰ বাবে। ইয়াতেই বিধিনি আছে।

ওঁম শান্তি। তোমালোক ক'ত বহি আছা? ইয়াক তোমালোকে স্কুল (বিদ্যালয়) বা ইউনিভাৰচিটি (বিশ্ব বিদ্যালয়) বুলিও ক'ব পাৰা। বিশ্ব বিদ্যালয় হয়, যাৰ ঈশ্বৰীয় ব্ৰাণ্চে (শাখা) আছে। পিতাই উচ্চতকৈও উচ্চ ইউনিভাৰচিটি খুলিছে। শাস্ত্ৰসমূহত 'বুদ্ধ যন্ত্ৰ' নাম লিখি দিছে, এই সময়ত তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে শিৱবাবাই এই পাঠশালা বা ইউনিভাৰচিটি খুলিছে। উচ্চতকৈও উচ্চ পিতাই পঢ়ায়। সন্তানসকলৰ বুদ্ধিততো এইটো স্মৃতি থাকিব লাগে যে ভগৱানে আমাক পঢ়ায়। তেওঁৰ দ্বাৰা এই যন্ত্ৰ ৰচা হৈছে আৰু ইয়াৰ নামো প্ৰসিদ্ধ। "ৰাজস্ব অশ্বমেধ বুদ্ধ জ্ঞান যন্ত্ৰ", ৰাজস্ব অৰ্থাৎ স্বৰাজ্যৰ বাবে। অশ্বমেধ, এয়া যি দেখিবলৈ পোৱা যায়, সেই সকলো স্বাহা কৰি (আহুতি দি) আছে, শৰীৰো স্বাহা হৈ যায়। আত্মাতো স্বাহা হ'ব নোৱাৰে। সকলো শৰীৰ স্বাহা হৈ যাব। আৰু আত্মাসকল পুনৰ নিজৰ ঘৰলৈ ঢাপলি মেলিব। এয়া হৈছে সংগমযুগ। বহুত আত্মা ঢাপলি মেলিব, বাকী শৰীৰবোৰ নাশ হৈ যাব। এয়া সকলো হৈছে ড্ৰামা (নাটক), তোমালোক ড্ৰামাৰ বশীভূত হৈ চলি আছা। পিতাই কয় - মই 'ৰাজস্ব যন্ত্ৰ' ৰচনা কৰিছোঁ। এয়াও ড্ৰামাৰ প্লেণ (নাটকৰ পৰিকল্পনা) অনুসৰি ৰচনা কৰা হৈছে। এনেকৈ নকওঁ যে মই যন্ত্ৰ ৰচনা কৰিছোঁ। ড্ৰামাৰ প্লেণ অনুসৰি তোমালোক সন্তানসকলক পঢ়াবৰ বাবে কল্পৰ আগৰ দৰে জ্ঞান যন্ত্ৰ ৰচনা কৰা হৈছে। মই ৰচনা কৰিছোঁ, এনেকৈ ক'লেও অৰ্থ প্ৰকাশ নহয়। ড্ৰামাৰ প্লেণ অনুসৰি ৰচনা কৰা হৈছে। কল্পই কল্পই ৰচনা কৰা হয়। এই ড্ৰামাখনতো ৰচনা কৰি থোৱা আছে নহয় জানো। ড্ৰামাৰ প্লেণ অনুসৰি এবাৰেই যন্ত্ৰ ৰচনা কৰা হয়, এয়া কোনো নতুন কথা নহয়। এতিয়া বুদ্ধিত ধাৰণ হৈছে যে যথায়ত 5 হাজাৰ বছৰৰ আগতেও সত্যযুগ আছিল, এতিয়া চক্ৰ আকৌ ৰিপিট (পুনৰাবৃত্তি) হৈ আছে। পুনৰ নতুন সৃষ্টি স্থাপন হৈ আছে। তোমালোকে নতুন সৃষ্টিত স্বৰাজ্য লাভ কৰিবৰ বাবে পঢ়ি আছা। পবিত্ৰও নিশ্চয় হ'ব লাগে। পবিত্ৰ হয়ো সেইসকল যিসকল ড্ৰামা অনুসৰি কল্পৰ আগতেও হৈছিল। এতিয়াও হ'ব। সাক্ষী হৈ ড্ৰামাক চাবলগীয়া হয় আৰু পুৰুষাৰ্থও কৰিবলগীয়া হয়। সন্তানসকলক মাৰ্গ-দৰ্শনো কৰাব লাগে, মুখ্য কথা হৈছে পবিত্ৰতাৰ। পিতাক আহ্বানেই কৰে যে আহক পবিত্ৰ কৰি আমাক এই ছিঃ ছিঃ সৃষ্টিৰ পৰা লৈ যাওঁক। পিতা আহিছেই ঘৰলৈ লৈ যাবৰ বাবে। সন্তানসকলক পইন্টচতো (মূল উক্তি) বহুত দিয়া হয়। তথাপিও পিতাই কয় মুখ্য কথা হৈছে 'মনমনাভৱ'। পাৱন হ'বৰ বাবে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে, এইটো পাহৰিব নালাগে। যিমনে স্মৰণ কৰিবা সিমনে লাভবান হ'বা, চাৰ্ট (খতিয়ানৰ তালিকা) ৰাখিব লাগে। নহলেতো আকৌ অন্তিমত ফেইল (অনুত্তীৰ্ণ) হৈ যাবা। সন্তানসকলে বুজি পায় যে আমিযেই সত্যপ্ৰধান আছিলোঁ, পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি যিসকল উচ্চ হয় তেওঁলোকে পৰিশ্ৰমো বেছিকৈ কৰিব লাগিব। স্মৃতিত থাকিব লাগিব। এইটোতো বুজি পোৱা যে বাকী অলপ সময় আছে, আকৌ সুখৰ দিন আহিব। যথায়ত আমাৰ অপাৰ সুখৰ দিন আহিব। পিতা এবাৰেই আহে, দুখধাম নাশ কৰি নিজৰ সুখধামলৈ লৈ যায়। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি এতিয়া ঈশ্বৰীয় পৰিয়ালত আছোঁ, আকৌ দৈৱী পৰিয়াললৈ যাম। এই সময়ৰেই গায়ন আছে যে এই সংগমেই পুৰুষোত্তম উচ্চ হোৱাৰ যুগ হয়। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমাক বেহদৰ (অসীমৰ) পিতাই পঢ়াই আছে। আকৌ আগলৈ গৈ সন্ন্যাসীসকলেও মানিব। সেই সময়ো আহিব নহয় জানো। এতিয়া তোমালোকৰ প্ৰভাৱ বিস্তাৰ ইমান হ'ব নোৱাৰে। এতিয়া ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে, সময় বাকী আছে। অন্তিমৰ ফালে এই সন্ন্যাসী আদিও আহি বুজিবহি। সৃষ্টিৰ চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে - এইটো জ্ঞান কাৰো নাই। সন্তানসকলে এইটোও জানে যে পবিত্ৰতাৰ ক্ষেত্ৰত কিমান বিধিনি আছে। অবলাসকলৰ (দুৰ্বলা নাৰীসকলৰ) ওপৰত অত্যাচাৰ হয়। দ্ৰোপদীয়ে কাকূতি-মিনতি কৰিছে নহয় জানো। বাস্তৱত তোমালোক সকলো দ্ৰোপদী, সীতা আৰু পাৰ্ৱতী হোৱা। স্মৃতিত থাকিলে অৱলা, কুঁজাসকলেও পিতাৰপৰা উত্তৰাধিকাৰ পাই যায়। স্মৃতিততো থাকিব পাৰে নহয় জানো। ভগৱান আহি যন্ত্ৰ ৰচনা কৰিছে, ইয়াত কিমান বিধিনি আছে। এতিয়াও বিধিনি আহি থাকে, কন্যাসকলক জোৰ কৰি বিয়া পাতি দিয়ে, নহলে মাৰপিট কৰি ঘৰৰ পৰা উলিয়াই দিয়ে, সেয়েহে কাকূতি-মিনতি কৰে - হে পতিত পাৱন আহক, তেন্তে নিশ্চয় তেওঁক ৰখ লাগে য'ত আহি পাৱন কৰি তুলিব। গংগাৰ পানীৰে পাৱন নহ'ব।

পিতাহে আহি পাৱন কৰি পাৱন সৃষ্টিৰ মালিক কৰি তোলে।

তোমালোকে দেখিছা যে এই পতিত সৃষ্টিৰ বিনাশ সন্মুখত থিয় হৈ আছে। কিয়নো বাবাৰ হৈ নাযাওঁ, স্বাহা হৈ নাযাওঁ (নিজকে আহুতি কৰি নিদিওঁ)। সন্তানসকলে সোধে - স্বাহা কেনেকৈ হওঁ? ট্ৰান্সফাৰ (স্থানান্তৰ) কেনেকৈ কৰোঁ? বাবাই কয় - সন্তানসকল, তোমালোকে এই (সাকাৰ) বাবাক দেখিছা নহয়। এওঁ নিজে কৰি শিকাই আছে। যেনেকুৱা কৰ্ম মই কৰিম মোক দেখি আনেও কৰিব। পিতাই এওঁৰ দ্বাৰা কৰ্ম কৰালে নহয় জানো। সকলো যন্ত্ৰত স্বাহা কৰি দিলে। স্বাহা হ'বলৈ কিবা কষ্ট হয় জানো। এওঁ বৰ চহকীও নাছিল বৰ দুখীয়াও নাছিল। সাধাৰণ আছিল। যন্ত্ৰ ৰচিলে তাৰ বাবে খোৱা-বোৱাৰ সকলো সামগ্ৰী লাগে নহয় জানো। এয়া হৈছে ঈশ্বৰীয় যন্ত্ৰ। ঈশ্বৰ আহি এই জ্ঞান যন্ত্ৰৰ স্থাপনা কৰিছে। তোমালোকক পঢ়ায়, এই যন্ত্ৰৰ মহিমা অতি মহান হয়। ঈশ্বৰীয় যন্ত্ৰৰ পৰাই তোমালোকৰ শৰীৰ নিৰ্বাহ হয়। যিয়ে নিজকে অৰ্পিত বুলি বুজে, মই ট্ৰাষ্টী (নিমিত্ত) হওঁ। এই সকলোবোৰ ঈশ্বৰৰ, মই শিৱবাবাৰ যন্ত্ৰৰ পৰা ভোজন গ্ৰহণ কৰোঁ - এয়া বোধশক্তিৰ কথা নহয় জানো। ইয়াততো সকলোৱে আহি বহিব নালাগে। এওঁৰ চেম্প'লতো (আহিতো) দেখিলা - কেনেকৈ সকলো স্বাহা কৰিলে। বাবাই (শিৱবাবাই) কয় - যেনেকুৱা কৰ্ম এওঁ (ব্ৰহ্মাই) কৰে তেওঁক দেখি আনেও অনুপ্ৰেৰণা পালে। বহুত স্বাহা হৈ গ'ল। যিসকল হ'ল তেওঁলোকে নিজৰ উত্তৰাধিকাৰ লয়। বুদ্ধিৰেও বুজা যায় - আত্মাতো গুচি যাব, বাকী শৰীৰ আদি সকলো নাশ হৈ যাব। এয়া বেহদৰ (অসীমৰ) যন্ত্ৰ, ইয়াত সকলো স্বাহা হ'ব। তোমালোক সন্তানসকলক বুজোৱা হয় কেনেকৈ বুদ্ধিৰে স্বাহা হৈ (আহুতি গৈ) নষ্টোমোহা হৈ যাওঁ। এইটোও জানা যে এই সকলো সামগ্ৰী ভস্ম হৈ যাব। কিমান ডাঙৰ যন্ত্ৰ, তাত আকৌ কোনো যন্ত্ৰ ৰচনা কৰা নহয়। কোনো উপদ্ৰৱো নহয়। এয়া ভক্তি মাৰ্গৰ যি অনেক যন্ত্ৰ আছে সেই সকলোবোৰ নাশ হৈ যাব। জ্ঞান সাগৰ এজনেই ভগৱান। তেৱেঁই মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ, সত্য, চৈতন্য হয়। শৰীৰতো হৈছে জড়, আত্মাহে চৈতন্য হয়। তেওঁ জ্ঞানৰ সাগৰ হয়, তোমালোক সন্তানসকলক জ্ঞান সাগৰে বহি পঢ়ায়। তেওঁলোকে (ভক্তিমাৰ্গৰসকলে) কেৱল গাই থাকে আৰু তোমালোকক বাবাই গোটেই জ্ঞান শুনাই আছে। জ্ঞানতো বহুত বেছি নহয়। ৱৰ্ল্ডৰ (বিশ্বৰ) চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে, এয়া কেৱল বুজাব লাগে।

ইয়াত পিতাই তোমালোকক নিজেই পঢ়াই আছে। তেওঁ কয় যে সাধাৰণ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰোঁ। ভাগীৰথো প্ৰখ্যাত হয়, নিশ্চয় মনুষ্যই হ'ব য'ত পিতা আহিব। তেওঁৰ (শিৱবাবাৰ) এটি নামেই চলি আহি থাকে সেয়া হৈছে 'শিৱ' বাকী সকলোৰে নাম সলনি হয়, এওঁৰ নাম সলনি নহয়। বাকী ভক্তিত অনেক নাম ৰাখি দিছে। ইয়াততো শিৱবাবাই আছে। শিৱক কল্যাণকাৰী বুলি কোৱা হয়। ভগৱানেই আহি নতুন সৃষ্টি স্বৰ্গ স্থাপন কৰে। তেন্তে কল্যাণকাৰী নহ'ল জানো। তোমালোকে জানা ভাৰতত স্বৰ্গ আছিল। এতিয়া নৰক, পুনৰ নিশ্চয় স্বৰ্গ হ'ব। ইয়াক পুৰুষোত্তম সংগমযুগ বুলি কোৱা হয় যেতিয়া পিতা নাৱৰীয়া হৈ তোমালোকক ইপাৰৰ পৰা সিপাৰলৈ লৈ যায়। এইখন হৈছে পুৰণি দুখৰ সৃষ্টি আকৌ ড্ৰামা অনুসৰি নিশ্চয় নতুন সৃষ্টি হ'ব, যাৰ বাবে তোমালোকে এতিয়া পুৰুষাৰ্থ কৰা। পিতাৰ স্মৃতিহে বাৰে বাৰে পাহৰি যোৱা, এই ক্ষেত্ৰত পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয় বাকী তোমালোকৰ দ্বাৰা যি বিকৰ্ম হৈছে, তাৰ শাস্তি কৰ্মভোগৰ ৰূপত ভুগিবলগীয়া হয়েই, কৰ্মভোগ অন্তিমলৈকে ভুগিবই লাগিব, এই ক্ষেত্ৰত ক্ষমা পাব নোৱাৰি। এনেকুৱা নহয় যে বাবা ক্ষমা কৰক। অলপো ক্ষমা কৰা নহ'ব। ড্ৰামা অনুসৰি সকলো হয়। ক্ষমা আদি নাথাকেই। হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰিবই লাগিব। তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হ'ব লাগে, ইয়াৰ বাবে শ্ৰীমতো পোৱা যায়, শ্ৰী শ্ৰী শিৱবাবাৰ শ্ৰীমতেৰে তোমালোক শ্ৰেষ্ঠ হোৱা। উচ্চতকৈও উচ্চ পিতাই তোমালোকক উচ্চ কৰি তোলে। তোমালোক এতিয়া উচ্চ হৈ আছে, এতিয়া তোমালোকৰ স্মৃতি উদয় হৈছে - বাবাই কল্পই কল্পই আহি আমাক পঢ়ায়। আধাকল্প তাৰ প্ৰালন্ধ লাভ কৰা। সৃষ্টি চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে, সেই ন'লেজৰ (জ্ঞানৰ) দৰকাৰ নাথাকে। কল্পই কল্পই এবাৰেই আহি কয় যে এই সৃষ্টিৰ চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে।

তোমালোকৰ কাম হৈছে পঢ়া আৰু পবিত্ৰ হোৱা। যোগযুক্ত হৈ থাকিব লাগে। পিতাৰ হৈ যদি পবিত্ৰ নোহোৱা তেন্তে এশগুণ শাস্তি হৈ যাব। নামো বদনাম হৈ যাব। গায়নো কৰে যে সৎগুৰুৰ নিন্দকে পাৰ নাপায় (উদ্ধাৰ হ'ব নোৱাৰে)। মনুষ্যই নাজানে যে এওঁ কোন হয়! সত্য পিতাহে সৎগুৰু, সৎ শিক্ষক হ'ব নহয় জানো। তেওঁ তোমালোকক পঢ়ায়, সঁচা সৎগুৰুও হয়। যিদৰে পিতা জ্ঞানৰ সাগৰ হয়, তোমালোকো জ্ঞানৰ সাগৰ নোহোৱা জানো। পিতাইতো সমস্ত জ্ঞান দি দিলে, যিয়ে যিমান কল্পৰ আগতে ধাৰণ কৰিছিল সিমানই কৰিব। পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে, কৰ্ম অবিহনেতো কোনো থাকিব নোৱাৰে। যিমান হঠযোগ আদি কৰে, সেয়াও কৰ্মই নহয় জানো। এইটোও এটা ধান্দা (ব্যৱসায়) হয়, জীৱিকাৰ বাবে। নাম হয়, বহুত পইচা পায়, পানীৰ ওপৰেৰে, জুইৰ ওপৰেৰে গুচি যায়। মাত্ৰ উৰিব নোৱাৰে। তাৰ বাবেতো পেট্ৰ'ল আদি লাগে নহয় জানো। কিন্তু ইয়াৰ পৰা লাভতো একো নহয়। পবিত্ৰতো নহয়। বৈজ্ঞানীকসকলৰো ৰেচ (দৌৰ) হয়। তেওঁলোকৰ হৈছে চাইক্স (বিজ্ঞান)ৰ দৌৰ আৰু তোমালোকৰ হৈছে চাইলেন্স (শান্তি; মৌনতা)ৰ। সকলোৱে শান্তিয়েই বিচাৰে। পিতাই কয় -

শান্তিতো তোমালোকৰ স্বধৰ্ম হয়, নিজকে আত্মা বুলি বুজা, নিজৰ ঘৰ শান্তিধামলৈ যাব লাগে। এইখন হ'ল দুখধাম। আমি শান্তিধামৰ পৰা পুনৰ সুখধামলৈ আহিম। এই দুখধাম নাশ হৈ যাব। এইটো যথা বীতিৰেধাৰণ কৰি আকৌ আনকো ধাৰণ কৰাব লাগে। বাকী কেইটিমান দিন আছে, সেই পঢ়া পঢ়ি আকৌ শৰীৰ নিৰ্বাহৰ অৰ্থে মগজ খটুৱাবলগীয়া হয়। ভাগ্যৱান সন্তানসকলে তৎক্ষণাৎ নিৰ্ণয় কৰি লয় যে আমি কোনটো পঢ়া পঢ়িব লাগে। সেই পঢ়াৰ পৰা কি পোৱা যায় আৰু এই পঢ়াৰ পৰা কি পোৱা যায়। এই পঢ়াৰেতো 21 জন্মৰ প্ৰালন্ধ গঢ়ি উঠে। গতিকে খেয়াল কৰিব লাগে যে আমি কোনটো পঢ়া পঢ়িব লাগে! যিসকল বেহদৰ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'বলগীয়া হয় তেওঁলোক বেহদৰ পঢ়াত লাগি যায়। কিন্তু ডাৰ্মাৰ প্লেণ অনুসৰি কাৰোবাৰ ভাগ্যত যদি নাথাকে তেন্তে সেই পঢ়াতে আৱদ্ধ হৈ যায়। এই পঢ়া নপঢ়ে। এনেকৈ কয় যে আজৰি নাপাওঁ। বাবাই সোধে, কোনটো ন'লেজ (স্তান) ভাল? তাৰ পৰা কি পাবা আৰু ইয়াৰ পৰা কি পাবা? তেতিয়া কয়, বাবা পাৰ্থিৱ পঢ়াৰ পৰা কোনো পাম, কিছু উপাৰ্জন কৰিম। ইয়াততো ভগৱানে পঢ়ায়। আমিতো পঢ়ি ৰজাৰ পদ পাব লাগে তেন্তে বেছি ধ্যান কোনতো কথাত দিব লাগে। কোনোবাইতো আকৌ কয় - বাবা সেইটো ক'ৰ্চ (পাঠ্যক্ৰম) সম্পূৰ্ণ কৰি তেতিয়া আহিম। বাবাই বুজি পায় যে এওঁৰ ভাগ্যত নাই। কি হ'ব সেয়া আগলৈ গৈ প্ৰত্যক্ষ কৰিব লাগিব। বুজি পায় যে শৰীৰৰ ভৰসা নাই, তেন্তে প্ৰকৃত উপাৰ্জনত লাগি যাব লাগে। যাৰ ভাগ্যত আছে তেওঁলোকেই নিজৰ ভাগ্য উদয় কৰিব। পূৰ্বা জোৰ দিব লাগে, মইতো পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈহে এৰিম। বেহদৰ বাবাই আমাক ৰাজ্য দিয়ে তেন্তে কিয়নো আমি এই এটা, অন্তিম জন্ম পবিত্ৰ নহওঁ। ইমান অনেক সন্তান পবিত্ৰ হৈ থাকে। মিছাকৈ জানো কয়। সকলোৱে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। পঢ়ি আছে, তথাপিও বিশ্বাস নকৰে। বেহদৰ পিতা তেতিয়াহে আহে যেতিয়া পুৰণি সৃষ্টিক নতুন কৰি তুলিবলগীয়া হয়। পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশতো সন্মুখত থিয় হৈ আছে। এইটো একেবাৰে ক্লীয়াৰ (স্পষ্ট) হয়। সময়ো যথায়থ সেয়াই হয়, অনেক ধৰ্মও আছে, সত্যযুগত এটা ধৰ্ম থাকে। এইটোও তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে। তোমালোকৰ মাজতো কোনো কোনো আছে যিসকলে এতিয়াও নিশ্চয় কৰি আছে। হেৰ' নিশ্চয় হ'বলৈ সময় লাগে জানো। শৰীৰৰো ভৰসা আছে জানো, অলপো চাঞ্চ (সুযোগ) হেৰুৱাব নালাগে। কাৰোবাৰ ভাগ্যত যদি নাই তেন্তে অলপো বুদ্ধিত উদয় নহয়। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্লৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) সঁচা উপাৰ্জন কৰি 21 জন্মৰ কাৰণে নিজৰ ভাগ্য গঢ়িব লাগে। শৰীৰৰ কোনো ভৰসা নাই সেয়েহে অলপো চাঞ্চ (সুযোগ) হেৰুৱাব নালাগে।

(2) নষ্টোমোহা হৈ নিজৰ সকলো ৰুদ্ৰ যন্ত্ৰত স্বাহা কৰিব (আহুতি দিব) লাগে। নিজকে অৰ্পন কৰি ট্ৰাষ্টী (নিমিত্ত) হৈ তত্ত্বাৱধান ল'ব লাগে। সাকাৰ পিতাক ফল' (অনুসৰণ) কৰিব লাগে।

বৰদান: গ্লানি কৰোঁতা জনকো গুণমালা পিন্ধাওঁতা ইষ্ট দেৱ, মহান আত্মা হোৱা
যেনেকৈ আজিকালি তোমালোক বিশেষ আত্মাসকলক স্বাগতম জনোৱাৰ সময়ত কোনোবাই ডিঙিত স্থূল মালা পিন্ধাই দিলে তেতিয়া তোমালোকে ৰিটাৰ্ণ কৰি (উভতাই) পিন্ধোৱা জনৰ ডিঙিত পিন্ধাই দিয়া, এনেদৰে গ্লানি কৰাজনকো তোমালোকে গুণমালা পিন্ধোৱা তেতিয়া তেওঁ আপোনাআপুনি তোমালোকক গুণমালা ৰিটাৰ্ণ কৰিব কিয়নো গ্লানি কৰাজনক গুণমালা পিন্ধোৱা অৰ্থাৎ জন্ম জন্মৰ কাৰণে ভক্ত হিচাপে নিশ্চিত কৰি দিয়া। এই দিয়াটোৱেই অনেকবাৰৰ বাবে লোৱা হৈ যায়। এইটো বিশেষত্বই ইষ্ট দেৱ, মহান আত্মা কৰি তোলে।

শ্লোগান: নিজৰ মনৰ বৃত্তি সদায় উত্তম পাৱাৰফুল (শক্তিশালী) কৰি তোলা তেতিয়া বেয়াও ভাল হৈ যাব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!